

ning, som har fundet Sted, og som det aldeles ikke har villet lykkes at faae klaret, imellem Majoriteten og Minoriteten i Comiteen, og den, som først her under Discussionen synes at komme frem imellem Udvalgets Forslag og de dertil stillede Ændringer. Der er ikke den allermindeste Tvivl om, at man, hvad Sieblift man vil, kan realisere Fabrikken, det vil sige, man kan bringe dens Eiendomme og Beholdninger under Auctionshammeren, og give Tilslag for det Bud, der gjøres, hvis det er Meningen at sælge Fabrikken à tout prix. Grunden, hvorfor imidlertid Regjeringen har troet at maatte afæfte Thinget en Frist og hvorfor Udvalget har troet at burde gaae ind paa denne, er ikke derved at opgive tidligere Vota, hvorved det er udtalt, at Fabrikken burde gaae over i private Hænder, men Spørgsmaalet er, om man nu strax skal tage en saadan Beslutning. Der er altsaa, troer jeg, en bestemt Modsetning imellem Fabrikken's siebliftelige Realisation, hvilken iøvrigt naturligtvis ikke udelukker, at man kan bruge det i Behold værende Forraad af halvferdige Varer og brænde det allerede indkjøbte Brænde — og om man først skal forsøge at give Fabrikken en Frist, hvorunder den under bedre Vilkaar og med større Udfigt til et heldigere Udsald end hidtil kan see at arbejde sig op, vel at mærke ikke i det. Derved saa at skulle gaae over til at blive en stadig Statsinstitution, men med Opmærksomheden henvendt paa at faae den bragt over paa private Hænder. Derfor er det, at Udvalget har foreslaaet en Bemyndigelse for Regjeringen til i Løbet af 3 Proveaar at udvide samme, paa den Betingelse, at man derved kan haabe Fabrikken fortsat, hvorhos i ethvert Tilfælde forbeholdes en endelig afgjørende Beslutning, naar de 3 Aar ere omme. Efter det Resultat, der til den Tid foreligger, er det da meget muligt, skjøndt jeg forøvrigt haaber, at dette ikke vil indtræffe, at man sees sig nødsaget til enten at sælge Fabrikken à tout prix, eller aldeles nedlægge den og sælge Bygningerne og Beholdningerne for hvad man kan faae for dem. Men at gjøre dette allerede nu ansaae Udvalget for hoist ubetimeligt. Det har derfor ogsaa kun sluttet sig til de stillede Ændringer

under den Forudsætning, at det ikke stod i Modstrid med hvad der i det Hele i Comiteens Betænkning er udviklet, og at der indrømmes en saadan Prøvetid, saa at der i alt Fald først, naar Foretagendet i denne Prøvetid fuldkommen mislykkedes, toges en definitiv Beslutning efter Udløbet af bemeldte Prøvetid. Grunden, hvorfor vi have meent, at en saadan Prøvetid burde indrømmes Fabrikken, ere udviklede i Betænkningen. Hvad der i saa Henseende fornemmelig kommer i Betragtning, er den Omstændighed, at Fabrikken for Siebliftet intet Tilskud fordrer, men tværtimod giver Overskud, idet der er foretaget saadanne Forandringer i Administrationen, at der toges mere Hensyn til det finantzielle Synspunkt, som tidligere ganske sikkert for lidet er kommet i Betragtning, ligesom der navnlig ogsaa maa toges Hensyn til den Omstændighed, at en Fabrikationsgreen, som dog aabenbar maa have en anden end en blot finantziel Interesse for os, ikke blot fuldstændigt er lykkedes Fabrikken, men tillige giver al Udfigt til at troe, at Gjenstanden for denne Fabrikationsgreen vil finde Afsætning paa et større Marked end vort indenlandske. Fordi der altsaa er Grund til at troe, at det om 3 Aar enten vil lykkes at afhænde Fabrikken til En, der vil fortsætte den, eller at ialfald et saadant Salg efter Løbet af 3 Aar vil kunne skee under langt gunstigere Omstændigheder end de nuværende, saa skal man ikke sælge den nu, saameget mindre som det tillige maa toges i Betragtning, at den lille Different, der kan være imellem det Udbytte, den nu giver, og den Rente, man ved en saadan ubetimelig Slagting kan opnaae, væsentligt vil forsvinde ved den vel ikke juridiske, men dog uafviseligt moralske Forpligtelse til paa en eller anden Maade at forhjælpe alle de Personer, som tildeels i en meget lang Arrække have fundet deres Eihverv ved Fabrikken, til en midlertidig Subsistens. Den eneste Fordeel ved et forceret Salg vil derfor være at faae slaaet en Fabrik ihjel, der har bestaaet i langsoम्मelig Tid (300 Personer: Til siden Glæde!) og hvorpaa der er anvendt mange Penge, men som først nu frembyder en Udfigt til at tilveiebringe, om ikke et stort finantzielt Udbytte, saa dog idetmindste til at kunne arbejde sig frem til en saadan Tilstand, at den